

בתי המשפט

וע 000609/05		בית דין לענייני מים	
13-09-2006	תאריך:	כ"ב השופט רון שפירא [אב"ד]	בפני:
		נציג ציבור הרמלין גדעון	
		נציג ציבור שטרייט שאול	

בעניין:

1. עבדאללה אבו מסאעד
2. סווילע אל גנאמי
3. איברהים אל אטרש
4. סלים אבו אל קיעאן
5. עיד סלמאן אל נבארי
6. איברהים סבייח אל הוואשלה

העוררים

ע"י ב"כ עו"ד דלאל מרואן

נ ג ד

1. נציב המים
2. מינהל מקרקעי ישראל

המשיבים

פסק דין

השופט ר. שפירא [אב"ד]:

1. הרקע להגשת הערר:

העוררים, בדואים המתגוררים בנגב, הגישו ערר במסגרתו הם מבקשים להורות למשיבים לספק להם חיבורי מים בכפרים לא מוכרים בנגב. יש לציין כי קודם להגשת ערר זה הוגשה עתירה לבג"צ על ידי העוררים (בג"ץ 3586/01) ובג"צ החליט ביום 16.2.03 כי הדרך הנאותה למימוש זכויותיהם של תושבי הכפרים הבלתי מוכרים בנגב להספקה של מים היא בהגשת בקשות אינדיווידואליות לוועדה להקצאת מי שתייה, שהיא המוסמכת להמליץ בפני נציב המים לבצע חיבורים חדשים ונוספים לרשת הספקת המים ושעל החלטותיה רשאים יהיו העוררים שלא יבואו על סיפוקם להשיג לפני בית המשפט המוסמך. על רקע זה נדחתה עתירתם לבג"צ.

העוררים טוענים במסגרת ערר זה כי הגישו את בקשותיהם לוועדת המים אשר המליצה לנציב המים לדחות את בקשותיהם. לטענת התובעים, לא פורט לתובעים מהם השיקולים שהביאו לדחיית בקשתם. כמו כן, טוענים התובעים כי לא הומצאה להם כל החלטה של נציב המים ולא ידוע אף באיזה תאריך ניתנו ההחלטות של נציב המים. על כן, טוענים העוררים כי הערר לא הוגש באיחור וזאת משום שלא הומצאה להם החלטה של נציב המים.

לטענת העוררים, נציב המים לא הפעיל שיקול דעת באופן עצמאי ולא קיבל את ההחלטות על אי חיבור המים בעצמו ולכן המדובר בפגם בעצמאות שיקול דעת הרשות המוסמכת היורד לשורשו של עניין ומצדיק את בטלות ההחלטה בדבר אי אספקת חיבורי מים לעוררים.

העוררים טוענים כי לשיטת המנהלה לקידום הבדואים, הגוף המפעיל את ועדת המים, העוררים אינם זכאים לחיבור מים משום שהם יכולים לעבור לגור במקום אחר שבו ניתן להשיג מים. לטענת העוררים שיקול זה הוא פסול ומדובר בשימוש בצורך הבסיסי למים כדי להפעיל לחץ על העוררים ולשלול מהם את זכויותיהם.

העוררים טוענים כי זו זכותם הבסיסית לקבל מים, כי זכות זו מעוגנת בחוק המים במפורש וכן נסמכת על זכות העוררים לכבוד, לתנאי קיום מינימאליים ולבריאות.

עוד טוענים העוררים כי בתנאים הקיימים כיום הם נאלצים להשיג את המים באמצעות מיכלים ממקורות מים המרוחקים מהם מספר קילומטרים בתשלום מופקע ובתנאים קשים.

העוררים טוענים גם לאפליה וזאת לאור קיומן של "חוות בודדים" באזור הנגב, במסגרתן מוקנים שטחים רחבים של קרקע לשימושו של איש בודד או משפחה אחת ומסופקים להם כל השירותים הדרושים לרבות מים, זאת בטרם זוכות חוות אלה לאישורים הנדרשים על פי דיני התכנון והבניה.

באשר לתביעתו של העורר 3, אברהים אל-אטרש, נטען כי הבקשה לועדת המים הוגשה על שם אברהים אל-אטרש אך הועדה החליטה לאשר חיבור מים על שם פאיז עייאד אלאטרש, שאיננו כלל חלק מהבקשה שהגיש העורר 3, שאינו חלק מכלל משפחות אל-אטרש שביקשו את החיבור והוא גם איננו מתגורר באזור של אותן משפחות. על כן, לא ניתן לראות בתשובת ועדת המים כאישור הבקשה של העורר 3 לחיבור מים.

המשיבים טוענים כי יש לסלק את הערר על הסף נוכח האיחור הכבד בהגשתו וזאת משום שעל פי סעיף 31 לחוק המים יש להגיש ערר על החלטת נציב המים תוך 21 יום ממועד מסירת ההודעה על ההחלטה. בענייננו, טוענים המשיבים, הובאו ההחלטות לידיעת העוררים במהלך אוקטובר '04 אך הערר הוגש רק ביום 20.4.05, כ- 6 חודשים לאחר מועד מסירת ההחלטה לעוררים.

באשר לטענת העוררים לאי סבירות החלטות נציב המים טוענים המשיבים כי ביהמ"ש לא יטה להתערב בשיקול הדעת שהפעיל בעל הסמכות המנהלית, אלא במקרים קיצוניים. לטענת המשיבים, באף אחד מהמקרים נשוא תיק זה לא מתקיים התנאי של אי סבירות מהותית היורדת לשורש העניין.

באשר לטענת העוררים כי נציב המים לא קיבל את ההחלטות בעצמו טוענים המשיבים כי המלצות ועדת המים הינן רק המלצות ונציב המים מפעיל את שיקול דעתו אם לקבלן או לא ועצם העובדה שנציב המים קיבל את ההמלצות היא כשלעצמה אינה יכולה להעיד על התפרקות מהפעלת שיקול הדעת. עוד טוענים המשיבים כי בעניין זה פועלת לטובתה של הרשות חזקת התקינות כל עוד לא הוכח אחרת.

באשר לטענות העוררים לאפליה טוענים המשיבים כי חוות הבודדים מעוגנות מבחינה סטטוטורית והינן התיישבות כדין ולכן אין להשוות בינן לבין התיישבותם הספונטאנית והבלתי חוקית של העוררים.

באשר לסיבות לסירובו של נציב המים לבקשות העוררים המשיבים טוענים כי העוררים מתגוררים בנגב במבנים בלתי חוקיים, ללא הכנת תוכניות כמתחייב מחוק התכנון והבניה, תשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק התכנון והבניה") וללא בקשת וקבלת היתרי בניה מטעם רשויות התכנון המוסמכות.

לטענת המשיבים, צורת התיישבות זו מעוררת קשיים רבים בתחום הספקת השירותים לתושבים. לכן המדינה פועלת להקמת מספר יישובי קבע עבור אוכלוסייה זו אך עשרות אלפים מהאוכלוסייה הבדואית בנגב בחרו שלא לעבור ליישובי הקבע ולהקים את ביתם בהתעלם ממגמות התכנון של הרשויות המוסמכות במדינת ישראל.

המשיבים מציינים כי משרדי הממשלה אינם חולקים על חובתם לדאוג לכך שהאוכלוסייה הבדואית תזכה להספקת מים, אך אופן הספקת המים לתושבים אלו חייב להיות תואם את המדיניות התכנונית והחוקית שקבעה הממשלה. המשיבים טוענים כי אין עילה בדין לחייבם לספק מים למקבץ מגורים ארעי שהוקם באופן בלתי חוקי ואשר אין כל תכנית להכיר בו כמקום ישוב של קבע, הגם שלא קיימת בו תשתית של מקורות לאספקת מים. עוד מציינים המשיבים כי ועדת השרים לענייני המגזר הערבי החליטה על הקמת מרכזי מים וזאת לשם הקמת יישובים נוספים לאוכלוסייה הבדואית בנגב וכן הוקמה ועדה להקצאת מי שתייה לבדואים לאישור פתיחת פתחים ברשת המים הארצית המופעלת בידי מקורות, בכדי לאפשר לבדואים לקבל אספקת מים. הועדה מייעצת לנציב המים, אשר מחליט ומאשר את החיבורים.

לטענת המשיבים, בשנת 2000 החליטה ממשלת ישראל להנחות את הועדה לאשר חיבורי מים אך ורק במקרים חריגים ומטעמים הומניטאריים ו/או במקומות בהם לא קיים פתרון אכלוס לתושבים ואין להם פתרונות מים קיימים.

עוד טוענים המשיבים כי זכותם של העוררים לקבל מים כפופה להוראות חוק המים וכן לזכות לשהות במקום בו הם שוהים ובמקרים בהם לא מתוכננת הקמת ישוב קבע והתיישבות במקום וההתיישבות של העוררים היא ספונטאנית ובלתי חוקית אין טעם בהספקת תשתיות מכל סוג שהוא שהרי אינטרס הכלל הינו המעטת התיישבויות מעין אלו ולא עידודן. המשיבים מפנים לסעיף 157א' לחוק התכנון והבניה הקובע מגבלות על אספקת מים למקרקעין ללא המצאת אישור המעיד על כך שניתן היתר בניה למבנה שאותו מבקשים לחבר למים. כלומר, לטענת המשיבים, הזכות למים מהווה, בין היתר, נגזרת של הזכויות במקרקעין.

המשיבים מציינים בתגובתם המשלימה מיום 25.5.06 בפירוט מדוע לא אושרו בקשותיהם של העוררים לחיבור למים בנוסף לעובדת שההייה הבלתי חוקית של העוררים במקום ופתרונות האכלוס בישובי קבע שנמצאו לעוררים. הסיבות לסירוב נציב המים לבקשות העוררים הינן קיומן של תשתיות מים בשטח הפזורה המבוקשת (עוררים מס' 1 ו-6), התיישבותם של חלק מהעוררים בשטחי אש בהם לא ניתן לאשר חיבור למים (עורר מס' 2) וחוסר באפשרות טכנית לאשר חיבור מים מפני שלא ניתן להגביר את לחץ המים במקומות מסוימים (עורר מס' 5).

באשר לעורר מס' 3 מסבירים המשיבים כי מבחינה פיזית וטכנית החיבור אצל מר פאיז אל-אטרש נכון ויעיל יותר מאשר חיבור אצל העורר 3 וחיבור זה בהכרח יעבור גם במקום מושבו של העורר 3 שייחנה אף מלחץ מים טוב יותר. לכן אושר החיבור על שם מר פאיז אל-אטרש.

דיון:

.3

כללי:

ענינו של הערר, לכאורה, בסוגיה של חיבור מים. ואולם מאחורי מסווה לכאורה של סוגיה פשוטה ושגרתית עומדת לדיון סוגיה רחבה של הסדרת ההתיישבות הבדואית במרחבי הנגב. כפי שיובהר, סבור אני כי אין זה מסמכותו של נציב המים ואין זה מסמכותו של בית משפט זה, או מתפקידו, להיות מתווה מדיניות לעניין ההתיישבות. חיבור מים הינו הליך נלווה ומשלים להליך מורכב של הקמת ישובים, הליך אשר צריך להיות מוסדר במסגרת החלטות של גורמי ממשל שונים, לרבות ועדות לתכנון ובניה וגורמי תכנון במשרד הפנים.

איני מתעלם במסגרת החלטה זו מטענות העוררים כי הם והמגזר עליו הם נמנים סובל מקיפוח. ואולם כפי שיובהר סבור אני כי לא זה המקום ולא זו הדרך להסדיר את בעיות ההתיישבות של המגזר, כאשר הנושא אשר עומד להחלטתו של נציב המים הוא מוגבל ומצומצם, חיבור מערכת אספקת מים, ובהתאם גם היקף הביקורת השיפוטית של בית הדין למים.

אזכיר לעניין זה כי הבעיות השונות הקשורות בטענות קיפוח של העוררים ומגזר הבדואים עלו ונדונו, בין היתר, בדו"ח ועדת אור ובעקבותיה הקימה אז הממשלה ועדת שרים בראשותו של מי שהיה אז שר המשפטים, מר טומי לפיד. ועדה זו הציעה להטיל על שר הפנים ומנהל מקרקעי ישראל לשקוד על הקמת תוכניות מתאר לישובי מיעוטים ולהסדיר את צרכי ההתיישבות הנ"ל. יוער כי ביחד עם המלצות הועדה ציינה גם הועדה את התופעה של הבניה הבלתי חוקית. נראה אם כן כי הנושא אותו מבקשים העוררים להסדיר בדרך של פניה לבית דין למים הוא אכן חלק מנושא רחב שראוי להסדירו, במקומות הנכונים ובאמצעות גופי הממשלה השונים האמונים על כך ואולם אין זה מתפקידו של נציב המים להסדיר את כל הנושאים הכרוכים בערר זה ואין זה מסמכותו של בית הדין למים ליתן צווים שבפועל חורגים מסוגיות שעניינן אספקת מים גרידא.

בכפוף לאמור לעיל, יפורטו להלן נימוקי לדחיית הערר.

האיחור בהגשת הערר:

אין לקבל את טענת העוררים כי המכתבים שנשלחו אליהם (ת/5 – ת/7, ת/9, ו- ת/11 – ת/12) אינם מהווים החלטות ולכן לא חל שיהוי בהגשת הערר, משום שהעוררים לא קיבלו מעולם את החלטת נציב המים. המכתבים שנשלחו ממרכז ועדת המים מציינים במפורש כי נציב המים החליט לא לאשר את הבקשה ועל כן מדובר במסירת הודעה בדבר החלטות נציב המים לעוררים. המכתבים הונפקו בחודש אוקטובר 2004 והתקבלו אצל העוררים זמן קצר לאחר מכן. האיחור בהגשת הערר איננו מוצדק וכבר מטעם זה דין הערר להדחות על הסף.

בדיון בפני אב"ד בית הדין ניתנה לעוררים ההזדמנות להגיש בקשה להארכת מועד ולמרות זאת בקשה כזו לא הוגשה. ביום 19.2.06 הגישו העוררים הודעה, אך אין המדובר בבקשה מנומקת להארכת מועד להגשת הערר. על אף האמור לעיל ולמרות שיהוי בהגשת הערר, אתייחס להלן לטענות העוררים לגופו של הערר.

אוסף בהערת שוליים כי החלטת נציב המים הודעה לעוררים בדרך של מכתב שנשלח אליהם מטעם המנהלה לקידום הבדואים. ראוי היה

שהעוררים יקבלו הודעה בכתב ישירות מנציב המים אשר יודיע להם על החלטתו ולא באמצעות המנהלה כאמור לעיל. פגם זה ראוי שיתוקן אם כי בנסיבות המקרה, אין בו לכשעצמו כדי להשליך על תוצאת הדיון.

בעיית הפורום:

כפי שצינתי בהחלטתי מיום 11.10.05 סבור אני כי הערר הוגש לפורום שאינו מתאים לדון במכלול הסוגיות הקשורות בהתיישבות העוררים. מטיעוני הצדדים עולה כי סוגיית המים היא חלק מסוגיה של כל מערך ההתיישבות הבדואית בנגב. על כן, בעיית החיבור למים הינה בעיה משנית שנובעת מהנושא העיקרי והוא התיישבות הבדואים בנגב במבנים שהוקמו ללא אישורי בניה. לאור זאת, סבור אני כי יש לדון בבעיה במלואה בפורום שיוכל לדון במכלול הבעיות הנובעות מהתיישבות הבדואים בנגב ולא במסגרת דיון בבית הדין למים הדין בהחלטות הנציב לעניין חיבור ואספקת מים בלבד, בלא סמכות לדון במכלול הנושאים הקשורים לעצם הקמת מבנה או ישוב ללא היתר.

עם זאת, מאחר שהעוררים בחרו בדרך של הגשת ערר לבית הדין למים, אדון להלן בטענותיהם לעניין החלטות נציב המים שלא לאשר בקשותיהם הספציפיות של העוררים לחיבור למים.

הזכות למים כנובעת מהזכות לבריאות, לכבוד ולשוויון:

הזכות לקבלת מים היא זכות בסיסית ויסודית המהווה רכיב בזכותם של העותרים לבריאות ולכבוד וחובתה של המדינה לספק לעוררים מים כדי לאפשר את קיומם בכבוד, המשך שמירת ופיתוח עסקיהם החקלאיים, ושמירה על בריאותם.

ההכרה בזכות למים כזכות יסוד הנה התפתחות שחלה בתחום זכויות האדם בשלושת העשורים האחרונים. הזכות למים הולכת ומקבלת מעמד מוכר זה, בין ישירות ובין בעקיפין, כנגזרת מזכויות יסוד אחרות, כגון הזכות לחיים והזכות לבריאות. הזכות למים כזכות יסוד נובעת משורה של מסמכים בינלאומיים העוסקים בזכויות האדם, כגון אמנות בינלאומיות העוסקות

בזכויות האדם, הצהרת אמסטרדם משנת 1992, הצהרת דבלין משנת 1992 ועוד. ההכרה במים כזכות יסוד החיונית לקיום אנושי עוגנה בהערת ועדת האו"ם לאמנה בדבר זכויות חברתיות, כלכליות ותרבותיות משנת 1966 (הערה מס' 15 מיום 26.11.03). כן נובעת הזכות למים כזכות יסוד מפרקטיקות של מדינות המהוות גם הן מקור להכרה בזכויות במשפט הבינלאומי. משמעה של ההכרה בזכות למים כזכות יסוד היא חובתה של המדינה לנקוט אמצעים כדי להגן על הזכות ולממשה כלפי כל אדם בלא אפליה.

ראה:

נטע זיו, "עוני, צמצום פערים ושוויון: המקרה של הזכות למים", משפט וממשל ז' (תשס"ה), עמ' 945, בעמ' 967 – 970.

עם זאת, ככל זכות יסוד, הזכות למים איננה זכות מוחלטת. היא צומחת ממציאיות חיים המחייבת איזון בין זכויות אדם ואינטרסים אחרים בעלי משקל רב – בין של פרטים אחרים ובין של הציבור. סדר הרמוני בין מכלול אינטרסים אלה הוא תנאי למשטר חוקתי תקין.

ראה:

בג"צ 2245/06 ח"כ נטע דוברין ואח' נ' שרות בתי הסוהר ואח', תק-על 2006(2), 3564, עמ' 3570 ; רע"א 3145/99 בנק לאומי לישראל בע"מ נ' יצחק חזן תק-על 2003(2) 2778.

יש לאזן בין זכותם של העוררים למים לבין האינטרסים הציבוריים של קיום הסדר הציבורי ושמירה על דיני מדינת ישראל. העוררים, בעצם הקמתם של המבנים והישובים הבלתי מוכרים בנגב, ישובים הנבנים ללא היתרי בניה כחוק, משמיטים את הקרקע תחת טענתם. לא ייתן לבנות ללא היתר ובניגוד לחוק ולבקש כי בדרך של חיבור מים תינתן, בפועל, לגליזציה לבניה בלתי חוקית. על כן, לא ניתן להיעתר לכל בקשותיהם מבלי להתחשב באינטרס הציבורי של שמירה על החוק לרבות על המערך התכנוני של הרשויות.

קיימים פתרונות אכלוס חוקיים המוצעים לעוררים. אלו בוחרים שלא לעשות בהם שימוש אלא לבנות שלא כחוק ולקבוע עובדות בשטח בעצם

הקמת התיישבויות נוספות בלתי חוקיות בנגב. בנסיבות אלו לא ניתן להעתר לבקשותיהם ככלל, הכל תוך התייחסות למצוקות נקודתיות לפי הצורך ותוך שמירה על האינטרס הציבורי של קיום החוק.

המשיבים פירטו בתגובתם המשלימה מיום 25.5.06 את הסיבות לסירובו של נציב המים לבקשות העוררים לחיבור למים. כמו כן, כעולה מפרוטוקולים של ועדת המים מיום 13.6.04 ומיום 5.9.04, פועלת המנהלה לקידום הבדואים בנגב לשם הקמתם של מרכזי מים וזאת לשם טיפול בהספקת המים להתיישבויות הבדואים בנגב, אך התיישבויות חדשות קמות חדשות לבקרים ולא ניתן להיענות לצרכיהן של כל התיישבויות הספונטאניות הללו. מהמסמכים שהובאו בפני עולה כי, בין היתר, בנוסף לנימוק לפיו התיישבות העוררים בנגב הינה התיישבות ספונטאנית ובלתי חוקית של קבוצות רבות של בדואים בנגב, ישנן סיבות נוספות לדחיית בקשותיהן של העוררים.

כאמור, פועלת המנהלה לקידום הבדואים בנגב לשם הקמתם של מרכזי מים על מנת לענות על צרכי האוכלוסייה הבדואית. עם זאת, המענה שניתן לתת הינו מוגבל. לא ניתן להקים מרכזי מים בכל נקודת התיישבות בשטחים הנרחבים של הנגב. לאור אופיין המיוחד של התיישבויות הבדואים בנגב, כאשר משפחות בדואים בוחרות לעבור מריכוז מסוים להתיישבות חדשה משלהם (כמו במקרה של איבראהים אל-אטרש) או משפחות שבוחרות להתיישב בתחומי שטחי אש (כמו במקרה של סוילע אלגנאמי), לא ניתן לתת מענה לכל קבוצת מתיישבים. מדובר בפריסה בשטחים גדולים מאוד וישנו קושי מהותי ממשי בהקמת רשת מים שתיתן מענה מתאים לצורת התיישבות שכזו תוך שמירה על איכות ולחץ מים בקווי ההולכה בסטנדרטים הנחוצים לאספקת מים. במקרים של העוררים ניתנו הסברים מפורטים על ידי המנהלה לקידום הבדואים בנגב מדוע לא ניתן להיעתר לבקשותיהם. כמו כן, הוסבר כי המנהלה לקידום הבדואים נותנת לתושבים אלה פתרונות אכלוס אלטרנטיביים לשם פתרון הבעיה.

על כן, לאור כל הנימוקים שפורטו בתגובת המשיבים הנ"ל ובפרוטוקולים של המנהלה לקידום הבדואים בנגב, סבור אני כי החלטת נציב המים שלא לאפשר חיבורם למים של העוררים, על רקע הנסיבות שפורטו לעיל וכן לאור

ההתיישבות הבלתי מתוכננת ובלתי חוקית של העוררים מתוך ידיעה שעקב כך לא יוכלו להתחבר לתשתיות בסיסיות, הינה החלטה סבירה. בנסיבות העניין אציע לחברי בית הדין שלא להתערב בהחלטת נציב המים.

באשר לטענת האפליה ואי השוויון שהעלו העוררים, לא ניתן לקבל טענה זו. העוררים מפנים למקרה המיוחד של "חוות בודדים" בנגב וטוענים כי מדובר באפליה משום שחוות אלה מקבלות תשתיות מים אף לפני קבלת אישור הבניה. לעניין זה מקבל אני את טענת המשיבים לפיה חוות הבודדים נבנות בהתאם לתכניות של גורמי ההתיישבות המוסמכים ועל פי היתרים כדן. אין להשוות בינן לבין ההתיישבותם של העוררים שנפרסת ומוקמת בשטח ללא שיתוף גורמי התכנון ובדרך כלל אף בניגוד לחוק.

התיישבות בלתי חוקית איננה זכאית לחיבור למים ולתשתיות נוספות וזאת על פי סעיף 157א' לחוק התכנון והבניה. אמנם אין די בטעם זה כדי להתנער מקיום זכותם של העוררים לקבלת מים, אך כל עוד פועל נציב המים וועדת המים לקיום חובתם לספק מים לעוררים, זאת באמצעות הקמת מרכזי המים ומציאת פתרונות אכלוס חלופיים, אינני סבור כי יש בהחלטת נציב המים שלא להיענות לבקשותיהם של העוררים במקרה זה אי סבירות קיצונית המצדיקה התערבותו של בית הדין.

כאמור לעיל, ישנו אינטרס ציבורי ברור שלא לעודד התיישבויות בלתי חוקיות נוספות. הבאתה של עובדת היותן של ההתיישבויות בלתי חוקיות בחשבון בעת מתן ההחלטה הינה סבירה, זאת לאור הנחיות ממשלת ישראל לועדה לאשר חיבורי מים אך ורק במקרים חריגים ומטעמים הומניטאריים ו/או במקומות בהם לא קיים פתרון אכלוס לתושבים ואין להם פתרונות מים קיימים. כמובן שמדובר בשיקול אחד מני רבים ולא בשיקול היחיד.

על כן, מהנימוקים שפורטו לעיל ולאור הנסיבות במקרה זה, סבור אני כי במקרה זה מאזן האינטרסים נוטה לכיוונם של המשיבים וגובר על זכותם של העוררים למים. בנסיבות אלו לא נפל פגם בהחלטות נציב המים שלא להיעתר לבקשותיהם של העוררים לחיבור למים.

עצמאות שיקול דעת הרשות המוסמכת:

מהמכתבים שנשלחו לעוררים על ידי ועדת המים (ת/5 – ת/7, ת/9, ו- ת/11 – ת/12) וכן מהפרוטוקולים שהוגשו לביהמ"ש על ידי העוררים (ת/34) עולה כי הוועדה מסרה המלצותיה לנציב המים ונציב המים הוא אשר קיבל את ההחלטות בנוגע לבקשותיהם של העוררים. העוררים לא הביאו כל ראיה לתמיכה בטענותיהם כי נציב המים לא קיבל את ההחלטות בעצמו וכי נפל פגם כלשהו בהחלטות הנציב. עצם הטענה כי נציב המים החליט לאמץ את המלצות ועדת המים איננה מהווה ראיה לפגם שנפל בהחלטות הנציב. בנוסף, עומדת לנציב המים כרשות מנהלית חזקת תקינות המנהל והעוררים לא עמדו בנטל לסתור חזקה זו. ראה לעניין חזקת תקינות המנהל:

בג"צ 4661/06 הוועד לפיתוח חברון ואח' נ' מדינת ישראל ואח', תק-על 2006(2), 4447, עמ' 4450;
רע"פ 6904/01 אביב מוזס נ' מדינת ישראל, תק-על 2001(4), 845, עמ' 846.

על כן, אציע לחברי בית הדין לקבוע כי לא הוכח בפנינו כי נפל פגם בעצמאות שיקול הדעת של נציב המים בקבלת ההחלטות נשוא ערר זה.

4. סיכום:

מאחר שלא הוכח בפנינו כי דבק בהחלטות נשוא הערר פגם לא נותר בידי אלא להמליץ לחברי, נציגי בית הדין, לדחות את הערר.

כלל הוא כי בית המשפט, או בית הדין במקרה זה, לא ימיר את שיקול דעתו בשיקול הרשות המנהלית, כל עוד ההחלטה שנתקבלה מצויה במתחם הסבירות ולא נפלו בה שיקולים זרים.

ראה:

בג"צ 6620/04 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' הוועדה הציבורית לקביעת השתתפות בהוצאות משפטיות ואח', תק-על 2006(3), 3412, עמ' 3418;

בג"ץ 1993/05 התנועה למען איכות השלטון נ' ראש הממשלה, תק-על 2003(3), 1982;

בג"ץ 1661/05 המועצה האזורית חוף עזה ואח' נ' ראש הממשלה - אריאל
שרון ואח', פ"ד נט(2), 481.

כפי שפורט לעיל, אינני סבור כי במקרה זה חרגו החלטות נציב המים ממתחם הסבירות או כי נשקלו שיקולים זרים.

בסיכומו של דבר, לאור כל האמור לעיל, אני סבור כי אין להתערב בהחלטות נציב המים שלא לאשר את החיבור של העוררים למים מאחר שלא נפל כל פגם מהותי בהחלטות אלה. על כן, אציע לחברי בית הדין להורות על דחית הערר.

ר. שפירא, שופט

[אב"ד]

נציג הציבור הרמלין גדעון:

אני מסכים.

הרמלין גדעון, נציג ציבור

נציג הציבור שטרייט שאול:

אני מסכים.

שטרייט שאול, נציג ציבור

הוחלט כאמור פה אחד לדחות את הערר.

המזכירות תמציא העתקים לב"כ הצדדים.

ניתן היום כ' באלול, תשס"ו (13 בספטמבר 2006) בהעדר הצדדים.

שאול שטרייט

נציג ציבור

גדעון הרמלין

נציג ציבור

ר. שפירא, שופט

[אב"ד]